

INFORMACIONS

Equipaments i serveis del Jardí

Fonts d'aigua potable. Lavabos. WC adaptats. Botiga. Moto-cadira elèctrica. Audioguia (català, castellà i anglès). Cessió i lloguer d'espais.

Equipaments situats al Jardí

Institut Botànic de Barcelona.

Activitats

L'Armilla del naturalista i el Viatge naturalista a la recerca de 8 arbres mediterranis. Itineraris guiats gratuïts els caps de setmana (excepte el mes d'agost).

Recomanacions i advertiments

No es permès sortir dels camins ni agafar flors, fruits o llavors. No es permès jugar a pilota, circular en bicicleta, ni l'entrada d'animals.

Horaris: nov., des. i gen., de 10 a 17 h. Febr., març i oct., de 10 a 18 h. Abril, maig i set., de 10 a 19 h. Juny, jul. i agost, de 10 a 20 h. El Jardí romandrà tancat l'1 de gener i el 25 de desembre.

Preu entrada: 3,50 €. Grups (mínim 15 persones): 2,80 €. Reduïda: entre 1,80 i 2,80 €. Gratuïta els darrers diumenges de mes, i tots els diumenges a partir de les 15h.

Per a més informació: Jardí Botànic de Barcelona.

Tel.: 93 256 41 60 www.jardibotanic.bcn.cat jardibotanic@bcn.cat
Àrea Metropolitana de Barcelona. Servei de Promoció i Conservació de l'Espai Públic. www.amb.cat

DADES TÈCNiques I ESTADÍSTIQUES

Superfície: 14 ha. **Inauguració:** 1999.

Projecte: *Carlos Ferrater i Josep Ll. Canosa*, arquitectes, *Joan Pedrola*, botàleg, *Bet Figueras*, arquitecta paisagista i *Artur Bossy*, agrònom
Població de Barcelona 2011: 1.615.448 habitants.

COM ARRIBAR AL JARDÍ

En autobús:

13 Mercat de Sant Antoni – Parc de Montjuïc

50 Bus Turístic. Ruta Sud (vermella)

100 Parc de Montjuïc - Pl. Catalana

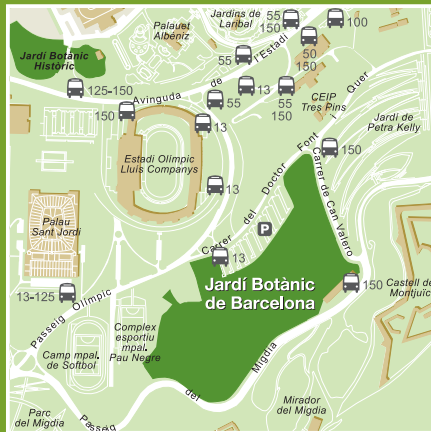
150 Pl. Espanya – Castell de Montjuïc

En metro: L1 i L3 (Espanya). A l'av. Maria Cristina pujar per les escales mecàniques que van cap a l'Estadi Olímpic Lluís Companys.

En vehicle privat: L'accés al Jardí és al carrer del Dr. Font i Quer, 2 (entre l'Estadi Olímpic i el castell). Hi ha aparcament públic gratuït.

Jardí Botànic de Barcelona

Totes les mediterrànies del món

© ÀREA METROPOLITANA DE BARCELONA

Direcció de Serveis Tècnics

COORDINACIÓ, RECERCA I TEXTOS

Servei de Promoció i Conservació
Lluís Planes i Sant-roma, geògrafa.

DISSENY GRÀFIC

Oficina de Disseny
Enric Foch i Ursula Solans

CORRECCIÓ DE TEXTOS
Manel Corvera i Galeni, llibològ.
(Departament de Gerència)

PLÀNOLS

Roser Vives de Dalàs, enginyer agrònom.

FOTOGRAFIA

Ernest Costa i Savoia / Ramon Torres

COL·LABORACIONS

Equip del Jardí Botànic de Barcelona. Han col·laborat en els textos, la selecció i identificació d'espècies i la coordinació: Josep M. Montserrat, David Bertran, Amadeu Camps, Josep Gómez, Samuel Fyfe i Jaume Pàmies.

IMPRESSIÓ

Agopgraf

Desembre de 2012

Àrea Metropolitana de Barcelona

musiu de ciències naturals

Concepció formal per l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya

SITUACIÓ

L'indret

El Jardí Botànic de Barcelona està situat a la muntanya de Montjuïc, entre el castell i l'Estadi Olímpic Lluís Companys, sobre un terreny amb forts desnivells (145 m cota màxima i 100 cota mínima). Té una forma que recorda un gran amfiteatre encarat cap al nord-oest i una superfície, d'unes 14 ha, que el converteix en un dels grans espais verds de la ciutat. Les vistes són magnífiques sobre el delta del Llobregat, l'anella olímpica i bona part de l'àrea metropolitana de Barcelona, amb les muntanyes del massís del Garraf i de les serres de Collserola i Marina com a teló de fons.

El Jardí ha dignificat i posat en valor un sector de la muntanya que havia estat, durant força temps, escenari d'oblit i marginació. En aquests terrenys (com en d'altres de Montjuïc), entre els anys deu i setanta del segle xx, hi havia una gran barrada de barraques coneguda amb el nom de Can Valero i, més endavant, un abocador de residus urbans. La bellesa i la qualitat del paisatge actual han passat pàgina d'aquesta llòbrega etapa.

Vista aèria de les barraques de Montjuïc cap a 1960. La línia blanca delimita l'àmbit aproximat del Jardí.

LA HISTÒRIA

El primer jardí botànic de Barcelona data de finals del segle xvi i estava situat a l'Estudi General que els caputxins tenien a la plaça Reial. Però el primer jardí amb vocació científica va ser el de Sant Joan Despí, creat a final segle xvii per Jaume Salvador i Pedrol. Els Salvador van ser una extensa nissaga de botànics catalans (s. xvii a xix). Actualment, les seves valuoses col·leccions estan dipositades i exposades a l'Institut Botànic de Barcelona.

El Gabinet d'Història Natural Salvador conserva els testimonis coneguts més antics sobre la flora, la fauna i la geologia catalanes.

Però el referent més immediat és el Jardí Botànic Històric creat pel Dr. Pius Font i Quer, l'any 1930, a les pedreres de la Foixarda de Montjuïc i reobert al públic l'octubre del 2003. La necessitat de construir accessos per als nous equipaments olímpics, l'any 1986, el va afectar seriosament. Aquesta situació va afavorir l'avanç de la proposta de construir un nou jardí botànic a Barcelona, que a més acollís un nou edifici per a l'Institut Botànic i les seves col·leccions, i es pogués convertir en un centre de referència per a la conservació de la flora mediterrània. Les obres es van iniciar el 1991, gràcies a una col·laboració entre l'Ajuntament de Barcelona i l'antic ICONA. Una subvenció de la Unió Europea va permetre continuar-les fins a l'inauguració del nou Jardí el 18 d'abril de 1999.

Des de l'any 2000, la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona gestiona el manteniment del Jardí, amb l'objectiu principal de convertir-lo en model i referent de la xarxa de parcs metropolitanos. En aquest sentit, s'experimenta amb noves tecnologies aplicades al manteniment de parcs i en la recerca de plantes caracteritzades per la seva adaptació a una jardineria mediterrània de caràcter sostenible.

COM ÉS EL JARDÍ

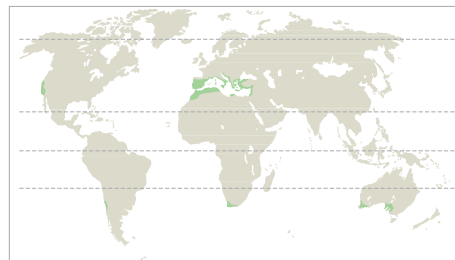
El projecte del Jardí (dissenyat per l'arquitecte Carles Ferrater i un equip pluridisciplinari) es genera a partir d'una malla triangular fracturada de camins de formigó, que s'adapta al terreny i organitza els itineraris, les construccions i les infraestructures, permetent alhora la distribució harmònica de les unitats de vegetació.

El Jardí mostra una representació de la flora de les regions del món amb clima mediterrani. La vegetació mediterrània està considerada com una de les més riques en diversitat d'espècies. Es calcula que només un 1,7% de la superfície emergida de la terra presenta clima mediterrani, però la varietat vegetal arriba a un 20% de la flora mundial, de la qual ben bé la meitat és endèmica. Actualment la vegetació mediterrània està fortament amenaçada a causa sobretot de l'acció humana. Per aquest motiu, el Jardí té dos objectius principals: **contribuir a la preservació de les espècies vegetals per al futur** i fer-ne divulgació per tal d'**augmentar la sensibilitat ciutadana envers el respecte a la natura i el valor de la biodiversitat**.

ZONES HOMOClimÀTIQUES

La conca mediterrània (entre els paral·lels 45° i 30° N) no és l'única regió del món amb clima mediterrani. Hi ha altres àrees del planeta, situades a la mateixa latitud a l'hemisferi Nord o a l'equivalent a l'hemisferi Sud, que també tenen aquest clima. Aquestes àrees són: el sud i el sud-oest d'Àustràlia (entre els paral·lels 37° i 27° S), el sud de Sud-àfrica (entre els paral·lels 30° i 35° S), el centre de Xile (entre els paral·lels 30° i 37° S) i l'oest de Califòrnia (entre els paral·lels 42° i 30° N). Juntes formen el bioma mediterrani, un conjunt de comunitats vegetals i animals, allunyades en l'espai, però de característiques similars resultat de coincidències climàtiques. La riquesa florística d'aquestes àrees i la semblança de les seves plantes i paisatges són la font d'inspiració del Jardí Botànic de Barcelona.

Zones del món amb clima mediterrani: Califòrnia Xile Conca mediterrània Àfrica del sud Austràlia meridional

El Jardí ofereix les col·leccions de plantes mediterrànies distribuïdes en sectors segons la seva procedència geogràfica (Austràlia, Xile, Califòrnia, Sud-àfrica i conca mediterrània) i, a la vegada, agrupades d'acord amb els paisatges que formen a la natura. Aquestes agrupacions, anomenades fitoepisodis, són les unitats expositives i de gestió del Jardí Botànic. Actualment hi són representats 87 fitoepisodis. Els que mostren els boscos són a les parts més altes i els dominats per les plantes arbustives ocupen les zones centrals i baixes. Al punt central més baix del Jardí hi ha l'estany que mostra una varietat de plantes aquàtiques. Tot plegat suma unes 1.600 espècies. Per altra banda, també viuen al Jardí alguns arbres anteriors a la seva construcció (garrofers, figueres, pins i ametllers) ben característics dels nostres paisatges.

LES ZONES HOMOClimÀTIQUES REPRESENTADES AL JARDÍ

Austràlia

La regió mediterrània australiana, amb 700.000 km², és la segona en extensió (representa una mica més del 20% del bioma). La formen dos sectors separats al SW i al S del continent. S'hi coneixen unes 8.000 espècies el 75% de les quals són endemismes. El clima és mediterrani amb una certa influència tropical a causa de la proximitat dels monsons oceànics: aquesta influència fa que l'eixut estival, no sigui tant rigorós com a casa nostra, però malgrat tot la freqüència dels incendis és alta.

Els sòls són molt pobres en nutrients. Una característica important d'aquestes terres és l'absència de grans herbívors predadors: cal recordar que fins l'arribada dels europeus al continent només hi havia marsupials. Això explica que un gènere com el de les acàcies, que a l'hemisferi N és ple de punxes i fulles molt reduïdes i dividides com a estratègia defensiva davant els herbívors, a Austràlia no en tinguin perquè senzillament no cal.

La *Xanthorrhoea* coneguda popularment com a arbre gespa o morenet és una de les plantes més curioses del Jardí ⁽¹⁾

A la zona australiana del Jardí, a més de la seva flora mediterrània característica, també s'hi cultiven plantes de la flora temperada del SE del continent (estats de Victòria i Nova Gal·les del Sud). Tant la flora arbòria com l'arbustiva són dominades per un gran nombre d'espècies de poques famílies, com les mimoses (*Acacia*), les mirtácies (*Eucalyptus*, *Melaleuca*, *Callistemon*) i les proteàcies (*Hakea*, *Banksia*, *Grevillea*). També hi són presents altres espècies d'arbres de remarcable singularitat i primitivisme, que es caracteritzen per mostrar un port homogeni durant el seu creixement:

- Xantorroees o herbes arborescents amb les fulles molt estretes i gens carnosos, sorprenentment adaptades als incendis.
- Casuarines i coníferes del grup dels xiprers (gènere *Callitris*).

Xile

L'àrea mediterrània xilena és una estreta franja costanera d'uns 100 km que correspon aproximadament al Xile central. La seva extensió, de 140.000 km², representa menys del 5% del total del bioma. Climàticament té un caràcter més aviat fresc per la marcada influència de l'oceà, amb abundància de boires costaneres. S'hi coneixen unes 2.400 espècies de les quals el 23% són endèmiques. Una característica ecològica important d'aquesta zona és l'absència històrica d'incendis, així com una marcada presència d'herbívors, especialment camèlids (lames i guanacs). Per tant, hi ha gran abundància d'arbusts espinosos i no s'hi troben plantes adaptades al foc.

Al Jardí s'hi representen hàbitats subtropicals propis de la regions desèrtiques i subdesèrtiques del nord del país. La mediterrània xilena compta amb una gran varietat de paisatges esclerofíl·les (plantes amb fulles dures i rígides), amb formacions boscoses i

boscoses i arbustives que van des del bosc esclerofil·le fins el “matorral” litoral, passant per l’“espinal” o el “matorral” espinós d'alçada. Moltes plantes xilenes tenen noms de plantes ibèriques perquè els primers colonitzadors les van comparar amb les que ells coneixien. Plantes com l’“algarrobo” (*Prosopis chilensis*), l’“es-pino” (*Acacia caven*), el “belloto” (*Beilschmiedia* sp.), la murta (*Ugni molinae*) o l’“arrayán” (*Myrceugenia obtusa*) donen als fitoepisodis xilens un aire proper. Cal destacar l'exotisme de les cactàcies (gèneres *Echinopsis* i *Eulychnia*) i de les bromeliàcies (gèneres *Puya* i *Fascicularia*) de l’“espinal”, o la singularitat de les escalonàcies (*Escallonia* sp.).

Califòrnia

L'àrea mediterrània de Califòrnia ocupa una estreta franja costanera des de Cabo Blanco, als Estats Units, fins a Punta Baja, a Mèxic, el centre de la qual correspon aproximadament a San Luis obispo. En direcció est, la franja s'estén uns 100 o 200 km cap a l'interior del continent. Malgrat la seva poca extensió (aproximadament el 10% del total del bioma), és l'àrea que presenta les majors extensions contínues de paisatge mediterrani sense alterar. S'hi coneixen unes 4.300 espècies de les quals el 35% són endemismes. Climàticament l'estacionalitat és molt marcada: el 85% de les precipitacions es concentren a l'hivern. L'eixut estival és molt sever tot i que les boires costaneres alleugen, en part, aquest contrast.

Les luques californianes són plantes característiques dels paisatges més àrids i continentals.

Els boscos californians presenten moltes semblances ecològiques i evolutives amb els de la conca mediterrània. Molts gèneres són comuns, com *Pinus*, *Quercus*, *Arctostaphylos*, *Arbutus*, *Salvia*, *Artemisia*, etc. Els incendis tenen una recurrència natural semblant i la fertilitat i diversitat de sòls també és comparable. Igualment moltes espècies mostren adaptacions similars. A més dels pròpiament mediterranis, al Jardí Botànic, també s'hi recreen hàbitats d'ambients temperats i subdesèrtics.

Les formacions arbustives que s'anomenen “chaparral” es troben al Jardí en dos fitoepisodis, que expliquen diferents estratègies per lluitar contra l'herbivorisme. Un és el “chaparral” espinós, una màquia densa amb nombrosos exemplars d'*Adenostoma*, *Ceanothus* i *Arctostaphylos*. L'altre és el “chaparral” d'artermísies i sàlvies que utilitza una protecció química (plantes aromàtiques). Es tracta d'una brolla més esparsa, on dominen les compostes i les labiades. També hi són presents formacions subdesèrtiques amb espècies tan exòtiques com les palmeres del gènere *Brahea*, o algunes suculentes com la iuca i l'atzavara.

Sud-àfrica

L'àrea mediterrània sud-africana és la més petita de totes i representa només el 3% del bioma. S'hi coneixen unes 8.550 espècies de les quals el 68% són endemismes. La pluja es concentra a l'estació freda, sense ser mai gaire abundant. Per altra banda, la in-

fluència estival dels monsons tropicals, fa que no hi hagi cap època totalment seca. Malgrat la presència del clima mediterrani, als dos extrems del continent africà, la flora d'aquesta regió presenta pocs gèneres comuns amb la de la conca mediterrània. La diversitat dels sòls, el clima i el relleu, junt amb l'aïllament geogràfic i la recurrència dels incendis, han determinat una diversitat molt alta i que la proporció d'espècies endèmiques i rares sigui, junt amb la del Sud-oest d'Àustràlia, la més elevada de les àrees mediterrànies i una de les més riques del món.

Al Jardí s'hi representa l'àrea pròpiament mediterrània del Cap, els territoris subtropicals del “karoo” i la sabana i les zones temperades dels boscos sud-orientals. Hi dominen els fitoepisodis que representen formacions arbustives. S'hi poden distingir quatre grans tipus de vegetació arbustiva: "l'stranveld" (fitoepisodi de la brolla litoral), el “fynbos” (fitoepisodi del fynbos), el “renosterveld” sobre sòls molt pobres (fitoepisodi de les bosquines acidòfiles) i les formacions de “karoo” de transició cap al desert (fitoepisodi del “karoo”). L'espectacle hivernal de la flora sud-africana és únic: mates i arbusts de fullatge persistent, lluent i coriaci, interromput per l'esclat de les grans flors de colors violats, vermells i grocs, de les proteàcies; magnífics brucs australs, àloes, flors de l'amor, ciques i tantes altres plantes espectaculars d'origen exòtic, entre catifes de margarides i d'endèmiques aizoàcies i gazànies plenes de flors.

Conca mediterrània

L'àrea mediterrània per antonomàsia és la conca mediterrània, és a dir, les terres que envolten la mar Mediterrània. S'estén per territoris europeus, asiàtics i africans i ocupa una superfície de 2.300.000 km². S'hi coneixen unes 25.000 espècies de les quals el 50% són endèmiques. La flora mediterrània presenta nombroses solucions per adaptar-se als factors ecològics que més han influït en la seva evolució. Fulles dures i persistents per resistir l'estiu eixut, punxes, espines i substàncies tòxiques per defensar-se dels herbívors, plantes baixes en forma de coixinet, o mates que perden fulles a l'estiu per reduir la transpiració. La gran capacitat de regeneració de les plantes de la conca mediterrània (cinc vegades superiors a les del “chaparral” californià, que és la zona que més s'hi assembla) mostra clarament la importància de segles d'inter-vençió humana. L'home, amb l'ajut de l'arada, el foc i el bestiar, ha modelat profundament les plantes i els paisatges mediterranis.

La flora de l'extensa conca mediterrània s'ha distribuït al Jardí en quatre sub-regions biogeogràfiques: la Mediterrània oriental (entre Itàlia i el Caucas) la Mediterrània occidental (Península Ibèrica i illes Balears i Tirrèniques), el nord d'Àfrica (de Marroc a Tunísia) i les illes Canàries.

Les Bessones: dues oliveres singulars del Jardí ⁽¹⁾

Les Bessones: dues oliveres singulars del Jardí ⁽¹⁾

- La Mediterrània oriental compta amb formacions arbòries dominades per coníferes (avets, cedres i xiprers) i pels boscos caducifolis d'Euràsia meridional amb castanyers, freixes i tells. La formació arbustiva més significativa és la “*phrygana*” amb nombroses espècies d'estepes, ginestes i asteràcies (amb flors formades per agrupacions de flors petites).
- A la Mediterrània occidental hi és present un ampli ventall de boscos, que van des de les fagedes humides, de tendència atlàntica, fins als boscos esclerofil·les típics mediterranis com l'alzinar o la sureda. A les formacions arbustives, anomenades brolles o màquies, són abundants les plantes aromàtiques. Els principals endemismes es troben entre les plantes de rocalla.
- Al nord d'Àfrica dominen les formacions arbòries de les muntanyes de l'Atlas, com el boscos de cedres presidits per *Cedrus atlantica*. La comunitat arbustiva més significativa és l’“argania”, que rep el nom de l'espècie dominant, *Argania spinosa*. Els palmerars recorren les rambles de la terra baixa. A les brolles hi ha molts endemismes que pertanyen a la família de les asteràcies i de les labiades.
- La vegetació canària es considera mediterrània en sentit florístic, encara que amb una certa influència subtropical. Entre els paisatges arboris hi ha els boscos termòfils, amb endemismes com la palmera de Canàries i el drago, les pinedes de pi de Canàries i les formacions més humides de laurisilva. Les formacions arbustives corresponen al “cardonal” i al “tabaibal”.

El Jardí Botànic de Barcelona: un espai per viure les mediterrànies del món

Seguint l'itinerari principal, o endinsant-se per la capriciosa xarxa de camins, es descobreixen les plantes més característiques dels principals paisatges vegetals mediterranis. Una observació acurada, permet comprovar les seves similituds i les seves diferències, alhora que possibilita descobrir alguns trets morfològics comuns a moltes plantes adaptades al clima mediterrani.

Qualsevol època de l'any és bona per visitar el Jardí, però la seva vetgetació respon a les condicions marcades pels cicles estacionals. A

l'estiu ofereix una imatge general d'aridesa i sequedat. Només els arbres amb arrels fondes poden disposar de l'aigua que els permet continuar la seva activitat. Els petits arbusts i les nombrosíssimes mates, que dominen a les regions mediterrànies, es desprenen de branques i fulles per tal de reduir les pèrdues d'aigua. Només retorna l'activitat després de les primeres pluges de **tardor**. Aleshores desperten nombroses bulboses, germinen les plantes anuals i, de moltes plantes arbustives, broten noves fulles que permetran aprofitar les pluges d'hivern. La vegetació conforma un paisatge més verd i vigorós. L**hivern** sol ser un període de repòs per a les parts aèries de les plantes, a causa de les baixes temperatures, mentre que sota terra creixen les arrels esperant l'arribada de les pluges de **primavera**. En aquesta darrera estació floreixen la major part de les plantes mediterrànies. El Jardí esdevé llavors un espectacle de colors que, a més, convida els animals a acostar-se a les plantes i a pol·linitzar-les.

El Jardí Botànic de Barcelona necessita temps per créixer i desen-

voltupar-se al ritme dels cicles naturals de les plantes. Per aquest motiu requereix paciència i comprensió per part dels visitants els quals, per altra banda, tindran el privilegi de viure'n els canvis produïts a cada estació i la seva consolidació al llarg dels anys.

El Jardí Botànic de Barcelona necessita temps per créixer i desen-

L'Institut Botànic de Barcelona

L'Institut Botànic és un centre d'investigació amb llarga tradició a Catalunya. Conserva les principals col·leccions científiques generades al país des de fa més de tres segles. L'edifici actual, inaugurat el 2003, inclou una sala d'exposicions on s'hi pot visitar el Gabinet d'Història Natural Salvador. El Museu Salvador va ser el primer museu obert al públic a Barcelona. Conserva els testimonis més antics coneguts sobre l'estudi de la flora, la fauna i la geologia catalanes. Actualment l'Institut és un centre mixt del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i de l'Ajuntament de Barcelona i el principal centre de recerca associat als treballs de conservació que es duen a terme al Jardí Botànic. Conserva tots els testimonis de referència de les recol·leccions i plantes cultivades al Jardí.

L'Associació d'Amics del Jardí Botànic de Barcelona

L'Associació d'Amics va néixer l'any 1993 amb l'objectiu d'impulsar la creació d'aquest nou Jardí Botànic de Barcelona, quan encara es trobava en una fase molt inicial. La finalitat principal de l'Associació és donar suport al Jardí i als seus objectius que són: vetllar per la conservació del patrimoni natural i sensibilitzar el ciutadà envers l'estima i el respecte per les plantes. Compta amb més d'un centenar de voluntaris que realitzen diverses activitats de divulgació, visites guiades, etc.

^[1] Per a més informació vegeu les fitxes Els Arbres Gespa del Jardí Botànic i Les Bessones de la col·lecció "Arbres i arbusts singulars dels parcs metropolitans".

Zones homoclimàtiques i fitoepisodis

1. AUSTRÀLIA

- Bosc de la regió oriental
- Brolla calcícola del litoral occidental
- Comunitats subdesèrtiques d'acàcies
- Bosc calcícola de la regió occidental
- Brolla acidòfila meridional
- Brolla amb proteïnes de la regió occidental
- Brolla de la regió oriental
- Bosquines i màquies occidentals
- Bosquines meridionals d'eucaliptus
- Bosc meridional
- Bosc de la regió occidental

2. SUD-ÀFRICA

- Bosc sud-oriental
- Karoo
- Sabana
- Bosc de muntanya meridional
- Brolla litoral
- Brolla de terres baixes
- Bosquines acidòfiles
- Fynbos
- Brolla de brucs*

3. XILE

- Bosc espinós
- Matollar esclerofil·le
- Bosc esclerofil·le
- Bosc caducifoli
- Matollar espinós
- Matollar desèrtic arbustiu*
- Matollar desèrtic arbustiu amb suculent columnars*

4. CALIFÒRNIA

- Comunitats de zones semidesèrtiques
- Comunitats de luques
- Xaparral
- Brolles litorals d'artemeses i sàlvies
- Bosc de la badia de Monterey
- Bosc de rouredes i alzinars*
- Bosc de muntanya de pins i sàbines*
- Bosc de muntanya de pins i sequoies*

5. MEDITERRÀNIA ORIENTAL

- Bosc caducifoli d'Euràsia meridional
- Comunitats de muntanya*
- Bosc de ribera
- Alzinar
- Comunitats d'estepes*
- Comunitats rupícules
- Phrygana

6. MEDITERRÀNIA OCCIDENTAL

- Comunitats gipsícules*
- Brolla basòfila
- Brolla mixta de muntanya
- Rouredes acidòfiles
- Rocalla andalusa*
- Alzinar
- Brolla acidòfila
- Rouredes basòfiles
- Bosc de ribera
- Rocalla valenciana
- Rocalls balears i tirrèniques
- Rocalla catalana

7. NORD D'ÀFRICA

- Bosc de cedres de l'Atlas
- Bosc de sureres i alzines
- Comunitats rupícules de l'Atlas
- Brolles silícioles del Rif
- Rocalla del Rif
- Arganial
- Palmerals i comunitats d'oueds
- Brolles d'ullastres i margallons

8. ILLES CANÀRIES

- Laurisilva
- Faiat-brugueral
- Pinedes canàries
- Tababai
- Comunitats dels cims volcànics
- Bosc termòfil
- Cardonal

* En construcció

Arbres del jardí

Els perennifolis

N'hem distingit tres grups principals:

* Palmàcies i similars

- Agave sisalana, **sisal**
- Brahea armata, **palmera blava**
- Chamaerops humilis, **margalló**
- Dasyliro longissimum, **dasiirion**
- Dracaena draco, **drago**
- Encephalartos horridus
- Encephalartos senticosus
- Jubaea chilensis, **palma de Xile**
- Macrozamia moorei
- Washingtonia filifera, **washingtonia**
- Xanthorrhoea glauca, **morenet**
- Yucca schottii, **iuca**

● Pins i altres coníferes

- Araucaria heterophylla, **araucària**
- Cedrus atlantica, **cedre de l'Atlas**
- Cupressus semp. f. horizontalis, **xiprer**
- Juniperus thurifera, **savina turifera**
- Pinus canariensis, **pi de Canàries**
- Pinus pinea, **pi pinyer**
- Sequoia sempervirens, **sequoia**
- Sequoiadendron giganteum, **sequoia gegant**
- Tetraclinis articulata, **xiprer quadrivalve**
- Wollemia nobilis

● Altres perennifolis

- Acacia sieberana
- Agonix flexuosa, **arbre pipermint**
- Apollonia barbujana, **"barbusano negro"**
- Arbutus canariensis, **"madroño canario"**
- Banksia integrifolia
- Banksia praemorsa

● Els caducifolis

- Brachychiton populneum, **braquiquiton**
- Cereus hildmannianus
- Cryptocarya alba, **"peumo"**
- Cussonia spicata
- Ekebergia capensis
- Eucalyptus erythrocorys
- Eucalyptus ficifolia
- Eucalyptus leucocylon
- Eucalyptus megacomuta
- Eucalyptus torelliana
- Eucalyptus wandoo
- Ficus rubiginosa f. glabrescens
- Grevillea johnsonii
- Hymenoporus flavum
- Ilex mitis
- Noltea africana
- Olea europaea, **olivera**
- Persea indica, **"viràtigo"**
- Prosopis chilensis, **"algarrobo"**
- Quercus ilex, **alzina**

● Els caducifolis

- Acacia karroo, **aromer de Sudàfrica**
- Celtis australis, **lledoner**
- Cercis siliquastrum, **arbre de l'amor**
- Corylus avellana, **avellaner**
- Erythrina lysistemon, **arbre del coral**
- Fagus sylvatica, **faig**
- Geoffroea decorticans, **"chañar"**
- Kirkia willmsii
- Pistacia atlantica, **"almàcigo"**
- Prunus avium, **cirerer**
- Punica granatum, **magraner**
- Quercus cerris
- Quercus pyrenaica, **roure reboll**
- Ilex mitis
- Sophora toromiro, **"toromiro"**
- Sorbus domestica, **server**
- Tilia cordata, **tell de fulla petita**
- Ziziphus jujuba, **ginjoler**

● Arbusts i altres plantes

- Aeonium arboresum
- Aloe striatula, **àloe**
- Anthyllus hystrix, **socarrell gros**
- Argania spinosa, **"argán"**
- Arundo micrantha, **canya**
- Ballota acetabulosa
- Callistemon citrinus
- Carissa grandiflora, **cirerer de Natal**
- Ceanothus arboreus, **lià de Califòrnia arbori**
- Cistus parviflorus
- Clematis vitalba, **vidalba**
- Colliguaja odorifera
- Dicksonia antarctica
- Ebenus cretica
- Echium callithyrsus, **"tajanaste azul"**
- Echium fastuosum, **"tajanaste"**
- Echium simplex, **"tajanaste"**
- Euphorbia balsamifera, **"tabaiba dulce"**

■ Paviment dur	■ Informació
■ Paviment tou	■ Vista panoràmica
■ Zona de serveis	■ Museu
■ Aigua potable	■ Accés prohibit
— Límit fitoepisodis	■ Lavabos
····· Límit jardí	■ Aparcament

